

Страната управлявал велик цар. Веднаж царицата пратила главния дървар Индуду в гората за дърва. Като сечел едно дърво, изведнаж чул човешки гласове. Огледал се, но хора никъде не видял; тамо на дървото седели две райски птици. Той се вслушал и разбрал следните думи:

Някога ние бяхме деца.
Пуснахме на свобода птицата,
Която ни даваше каймак,
Сирене, мляко и сметана
А сега живеем на дървета.

Индуду схванал, че тука има някакво магьосничество. Бързо той се върнал при царя и му разказал за чутиите думи.

— Празни приказки! — отвърнал царя. — Това не може да бъде.

Но царицата поискала да види птиците. Той отишел в гората с Индуду, и щом последния почнал да сече дърва, птиците пак запяли. Покачил се на дървото, взел ги и ги занесал на царицата. Щом тя се допряла до тях, те се обърнали на хора. Царицата била във в зторг и ги отвела при царя. Щом Дума и Думазана разказали своя живот, царя извикал:

— Не далеко от тука живеее вашия дядо, могъщ вожд. Аз ще ви пратя при него.

Дума се отправил да иде при дяда си, а Думазана останала при царицата, която тъй я обикнала, че не искала да се раздели с нея. След някое време тя я омъжила за по-стария си син.

След смъртта на дяда си Дума почнал да управлява царството му. Тогава той дошел при царя и се оженил за по-старата царска дъщеря.

А когато стария цар и царицата умрели, Думазана станала царица.

Страданията им се свършили; но те никога не забравили вълшебната птица, която им направила толкова добрини.

Пр.: Т. Дашнов.

